kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 4 Sayı: 15 (71) 1 ARALIK 1979 250 krş.

Bugün Daha İyi Bir Yaşam, Yarın Yeni Bir Dünya İçin!

Bütün Parti örgütlerimiz, Merkez Yönetim Kurulu'muzca başlatılan «ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarımız ve önümüzdeki görevler» konulu geniş kapsamlı tartışmayı sürdürüyorlar. Çalışma Ekipleri ve İlçe Yönetim Kurullarının raporları Genel Merkez'e ulaştı ve değerlendirilmesine başlandı.

12/13 Ocak tarihlerinde Ankara'da yapılacak İl Temsilcileri Toplantısına Merkez Yönetim Kurulu'nun sunacağı rapor ve il temsilcilerinin tartışması için hazırlıklar da ilerliyor.

Tartışmanın sürdürülmesi sırasında bütün Parti örgütlerinin çalışmaları, Genel Merkez'e ulaşan raporlar tartışmanın sonunda bilimsel sosyalist bir partiye, Partimize yakışır sonuçlara ulaşacağımızı şimdiden gösteriyor.

Tartışmanın sürdürülmesi sırasında Parti örgütlerimiz temel görevlerini yerine getirme çalışmalarını da aksatmamaya büyük özen gösterdiler. Sürekli, temel görevlerimizle birlikte, tartışmanın en yararlı sonuçlara ulaşması için sürdürülen çabalar birleşti.

Tartışma süresince Barış Derneği ve TSİP ile birlikte merkezi düzeyde planlanan «ÖLÜM FÜZELERİNE HAYIR» konulu barış mücadelesi de yurt düzeyinde sürdürüldü. İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir ve Bursa'da düzenlenen açık hava ve kapalı salon toplantıları başarılı oldu. Parti örgütlerimiz, bu eylemlerin düzenli, disiplinli ve başarılı olması için büyük özveriyle çalıştılar. Eylembirliklerinin başarısı için titiz ve özverili çalışmamız istenilen sonuçları verdi. Barış güçleri ve tüm barışseverleri kucaklayan bir çalışmanın sürdürülmesinde ve barış mücadelesinin güçlenmesinde onurlu katkımız oldu.

14 Ekim seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı MHP ve MSP destekli AP Hükümetine karşı demokratik toplumsal muhalefetin örgütlenmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve daha ileri hedeflere ulaşılması için yürütülen mücadele ile sosyalizm için mücadelenin güçlendirilmesi «BUGÜN DAHA İYİ BİR YAŞAM, YARIN YENİ BİR DÜNYA İÇİN» sloganımıza uygun olarak sürdürülüyor.

Mücadele edeceğiz ve mutlaka kazanacağız.

ÇARK BAŞAK

Sosyalizmin Gücü Dünya Barış Mücadelesinde Yeni Mevziler Elde Ediyor

Dünyada barış için verilen mücadeleyi sürekli kılmak başta sosyalist ülkeler topluluğu olmak üzere tüm ilerici güçlerin önemli görevlerinden birisi. Çünkü barış sürekli bir mücadelenin sonucu sağlanabiliyor. Bu mücadelede duraklamalar, barış alanında tüm kazanımları tehlikeye düşürebiliyor.

Amerikan emperyalizminin Avrupa'yı yeniden silahlandırma, NATO ülkelerine nükleer başlıklı Pershing ve Cruise füzelerini yerleştirme çabaları karşısında dünya barış güçlerine yeniden önemli görevler düşüyor. Emperyalizmin, barış güçleri önündeki son yenilgisi bilindiği gibi insanlık dışı nötron bombası konusunda olmuştu. ABD emperyalizminin sözcülüğünü yapan ünlü Time dergisi, Başkan Carter'ın, «Avrupa'da kitleleri ayağa kaldıran ve komünistler tarafından desteklenen bir kampanya sonucunda,» nötron bombasının yapımından şimdilik vazgeçtiğini yazıyor. Anlaşılan, emperyalizm barış mücadelesinin bu aşamasında uğradığı son yenilginin acısını çıkartmak istiyor.

Nötron bombasının Avrupa ülkelerinde mevzilenmesi konusunda, ABD'nin Avrupa'daki en yakın müttefiki ve sözcüsü Federal Almanya bile açıkça bu insanlık dışı silah yanında tavır alamamıştı. Ama nükleer başlıklı, orta menzilli Pershing ve Cruise füzeleri konusunda Federal Almanya'nın tutumu açık. Sosyalist ülkelere yönelik bu füzeler başka NATO ülkelerinde de mevzilendirilirse Federal Almanya bunların kendi topraklarına da yerleştirilmesine izin verecek.

Nükleer füzelerin Avrupa ülkelerine yerleştirilmesi planları ortaya çıkar çıkmaz, ilerici kamuoyunda barış mücadelesi başladı. İngiltere, Federal Almanya, Belçika, Hollanda, İtalya, Fransa, Kanada ve Japonya'da büyük mitingler yapıldı. Ekim ayı içinde Belçika'da

→

ÖNEMLİ DUYURU!

15-16 Aralık'da Ankara'da yapılacak İl Temsilcileri Toplantısı 12-13 Ocak tarihine ertelendi.

Çalışma Ekiplerinden başlayarak hazırlanan raporların kapsamı ve içeriği Genel Merkez'de daha yoğun bir çalışmayı gerektiriyor. Genel Başkan Behice Boran da Aralık ayı içerisinde Bulgaristan Kadın Hareketi Komitesi'nin konuğu olarak yurt dışında bulunacak. Bu durumda yeni bir değerlendirme yapılarak İl Temsilcileri Toplantısı ertelendi.

İl Yönetim Kurullarımız raporlarını daha önce belirlenen süre içinde Merkeze ulaştıracaklar. İl raporlarıyla birlikte, süresi içinde ulaştırılamamış ilçe ve ekip raporları da gönderilecek, bu raporlar da MYK'nun değerlendirmesi içine alınacaktır.

Avrupa Barış Forumu'na 27 ülkeden ve 20 kadar ilerici örgütten 300'den çok temsilci katıldı. Madrid valisi Tierno Galvan'dan, Belçika Devlet Bakanı Jos van Eynde'ye, SSCB Yüksek Şurası Başkanı Aleksey Şitikov'dan Fransız Parlamentosu eski Başkanı Edgar Faure'ye kadar farklı siyasal konumlardaki kişilerin katıldığı bu toplantıda kabul edilen raporlardan birisinde şöyle denilmekteydi:

«Avrupa, tarihinin yeni bir dönüm noktasındadır. Getirdiği tehlikeler giderek daha çok açığa çıkan silahlanma yarışının yeni evresi, detente'ın güçlükle elde edilen sonuçlarını etkisiz kılabilir.»

Bir zamanlar Avrupa'daki NATO Müttefik Kuvvetleri Komutan Yardımcılığı görevini yürüten, daha sonra da barış hareketine katılan İtalyan General Nino Pasti de toplantıda konuştu. General Pasti belgelere dayanarak, ABD'nin Avrupa'ya nükleer füzelerini yerleştirmek için gösterdiği gerekçenin ne denli uydurma olduğunu kanıtladı. Pasti, Pentagon generallerinin Sovyetler'in SS-20 füzelerine karşı geliştirildiğini ileri sürdükleri Pershing ve Cruise füzelerinin, SS-20'lerin daha sözkonusu olmadığı bir dönemde planlandıklarını açıkladı.

Forum'da yeni füzelerin Avrupa ülkelerine yerleştirilmemesi için ilerici kamuoyunun bir baskı unsuru olarak ne ölçüde ve nasıl kullanılabileceği üzerinde de duruldu.

Öte yandan Federal Almanya'da 21 askeri garnizondan 100'den fazla asker, Savunma Bakanı Hans Apel'e bir mektup göndererek, Pershing ve Cruise füzelerinin ülkelerine yerleştirilmesine karşı çıktılar.

Sovyet Barış Komitesi ise toplantısında tüm dünya barışseverlerinin Birleşmiş Milletler 34. Genel Kurulu'nun Avrupa'da silahlanma yarışının sona erdirilmesi için karar almasını istedi.

Aralık ayında NATO Savunma ve Dışişleri bakanlarının toplantısı yapılana kadar dünya barış güçlerinin mücadelesi yükselecek. Daha birçok forum, toplantı, miting ve gösteri yapılacak.

Ancak barış salt bu gösteriler ve ilerici kamuoyunun baskıları ile sağlanmıyor. Barışı sürekli kılan mücadelede dünya sosyalist sisteminin belirleyici işlevi kimsenin yadsıyamayacağı ölçüde büyük. Bu işlevi anlayabilmek için barışın statik, öznel bir kavram olmadığını, dünyanın bugünkü koşulları içinde hassas siyasal dengelere bağlı kesinlikle nesnel bir gerçeklik olduğunu görmek gerekir. Bu sürekli mücadelede emperyalizm, dünyada barış alanlarının tulabilmesi, savaş tehdidinin insanların bilincinden çıkarılmaması için elinden geleni yaparken, sosyalist sistem de bunların tam aksi için çalışıyor.

Ancak sürekli barış mücadelesinin şu ya da bu tarafın öznel niyetlerine bağlı bir olgu olmadığını bu noktada gözden kaçırmamak gerekli. Sürekli barış mücadelesinin nesnel bir gerçeklik oluşu, dünyada sosyalist sistem ile emperyalizm arasındaki dengenin yalnızca siyasal ve askeri alanda değil, toplum yaşamının her alanında değişmiş olmasından ileri geliyor. İşte bu nedenden ötürü burjuva ideolojisinin kuramcıları sosyalist sistemin ortaya koyduğu 'detente' politikası karşısında somut bir almaşığı ileri süremiyorlar ve yalnızca 'detente' politikasının özünü gözlerden uzak tutup, şu ya da bu biçimde çarpıtmak için çalışıyorlar. Dünya sosyalist sisteminin, tüm ilerici güçlerce de desteklenen barış politikasının almaşığı gerçekten de yok. Ya barış politikası sürdürülecek, ya da insanlığın sonu demek olan nükleer bir felaket dünyanın üzerine çökecek. Barış politikasının nesnel gerçekliğinin kaynağı bu.

II. Dünya Savaşı'nı izleyen yıllar ile 1970'li yılları karşılaştırdığımızda bu nesnel gerçeklik daha bir açıklıkla ortaya çıkıyor. II. Dünya Savaşı sonrasındaki yıllarda da dünya sosyalist sistemi ile emperyalizm arasındaki gerginliklerin azaldığı dönemler olmuş, ama bunlar uzun süreli, istikrarlı bir politik yapıya yol açamamışlardı. Her yumuşama döneminin ardından bir Kore Savaşı gibi, bir Vietnam Savaşı gibi, bir Küba bunalımı gibi gerginliklerin derinleştiği, dünyanın savaş eşiğine geldiği bunalımlar yaşanmıştı. Bugün, sosyalizmin her alanında gösterdiği başarılarının ve gücünün sonucu, emperyalizmin tüm olumsuz politikalarına rağmen barış politikası geriye döndürülemez başarılar kazanıyor.

Emperyalizmin ideologlarının 'detente'ı çarpıtma çabaları da bundan. Bunlar diyorlar ki, 'detente' Sovyetler Birliği ile ABD arasında bir anlayıştır, 'detente'ın ulusal kurtuluş hareketlerini ve genel olarak anti-emperyalist mücadeleyi sınırlaması gerekir, dünya sosyalist sistemi bu tür hareketleri desteklememelidir.

Oysa dünya sosyalist sisteminin barış politikası sınıf mücadelesinin yasalarını ortadan kaldırmayı amaçlamamaktadır. Tam tersine, barış politikası etkinlik kazandıkça, ulusal kurtuluş hareketleri, demokrasi mücadelesi için genişlememesi, gerginliklerin canlı tutulması koşullar yaratılmış olmaktadır dünyamızda. Bu yüzden sosyalizmin her kazanımı, her başarısı sürekli barış mücadelesinin mevzilerini güçlendirmektedir. Bu yüzden 'detente' Sovyetler Birliği ve ABD arasında bir anlayış olarak görülemez.

Dünyada kalıcı ve sürekli barış emperyalizmin, tekelci sermayenin ve gericiliğin baş düşmanıdır. Çünkü emperyalizmi, gericiliği, tekelci sermayeyi besleyen savaş hazırlıkları için harcanan milyarlarca dolar, insanlar arasında düşmanlıkları ve gerginlikleri artıran savaş ideolojisidir.

Ne var ki, kitleler artık giderek artan bir hızla uyanmaktadırlar. Askeri paktların, silahlanma için harcanan milyarların, düşmanca ideolojilerin ardında neler yattığını giderek daha açık görmektedirler. Kitlelerin barış mücadelesine aktif olarak katılmalarının nedeni budur. Dünya sosyalist sisteminin gücü arttıkça, kitleler barış mücadelesini yükselttikçe insanlık için güzel günler daha bir yakınlaşacak, kana susamış emperyalizmin bunalımı artacak ve bir daha gelmemek üzere tarih sahnesinden çekilecektir.

ABD'nin NATO üyesi Avrupa ülkelerine orta menzilli Pershing-2 ve Cruise füzelerini yerleştirme kararı üzerine Dünya Barış Konseyi'nin başlattığı uluslararası eylem kampanyası, tüm dünyada barış güçlerince yürütülüyor.

Türkiye'de de tüm barış güçlerini ve barışseverleri harekete geçiren bu kampanya «ÖLÜM FÜZELERİNE HAYIR» adıyla yürütülüyor. Barış Derneği, TSİP ve Partimiz temsilcilerinden oluşan komite tarafından ortaklaşa planlanan ve örgütlenen eylemler, sendikaların, meslek ve kitle örgütlerinin de geniş desteğini sağladı.

Türkiye'de merkezi olarak yapılan planlama gereğince, 24 Kasım tarihinde İzmir'de yürüyüş ve miting yapıldı. Beş bini aşkın kişinin katıldığı bu yürüyüşe Partimiz etkin olarak katıldı. Mitingde Barış Derneği ve TSİP temsilcileri ile Merkez Yönetim Kurulumuz üyesi ve İzmir İl Başkanı Vedat Pekel arkadaşımız birer konuşma yaptılar. 25 Kasım'da Bursa'da kapalı salon toplantısı yapıldı. 27 Kasım tarihinde Ankara'da sempozyum ve Eskişehir'de kapalı salon toplantısından sonra 28 Kasım'da İstanbul-Tepebaşı

Hükümet Programı İşçi ve Emekçileri Sindirmeyi Amaçlamaktadır

Demirel'in okuduğu hükümet programı üzerine Genel Başkan Behice Boran'ın yaptığı açıklama. (21.11.1979)

Ülkenin ekonomik, sosyal sorunlarına çözüm getirme açısından Demirel'in sunduğu hükümet programı ciddiyetten yoksun bir belgedir. Akla gelen gelmeyen irili ufaklı bir sürü vaatler gelişi güzel bir sırayla arka arkaya sıralanmıştır. Enflasyonun önlenmesinden, yatırımların yapılmasından, ka'kınma hızının yükseltilmesinden ve bölgeler arası dengeli kalkınmadan, benzin, tüpgaz, yemeklik yağ ve benzeri yokluklerın giderilmesine, kimsesiz dullara maaş bağlanmasına, balıkçı barınakları yapımına, trafik sorununun çözümü ve renkli televizyona kadar Demirel'in vaatleri içinde yok yoktur. Aralarında önemli konu'ar da bulunan bu vaatler birbirinden kopuk olarak birer ikişer cümle ile geçiştirilmiştir. Bu işler nasıl başarılacaktır, para kaynakları nereden bulunacaktır? Bu konuda ne bir ses, ne bir nefes.

Ama ekonomiye ilişkin sakıncalı tasarılar ve demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin kısıtlamalar açısından hükümet programı ciddi tehlikeleri kapsamaktadır. Ekonominin işleyişindeki arz ve talep kanununun egemenliğinin sağlanacağına birden fazla defa işaret edilmekte, devletin ekonomiye müdahalesine karşı çıkılmaktadır. Bu demektir ki: emperyalizme bağımlı geri Türkiye kapitalizminin ekonomik anarşisi daha da artacak, ekonomi, yerli ve yabancı tekellerin talanına açılmaya devam edecektir.

Diğer çok önemli bir nokta, 4. Beş Yıllık Kalkınma Planının yabancı sermaye çevrelerinin ve yerli büyük sermayenin ısrarlı istekleri doğrultusunda değiştirileceğidir. Uluslararası Para Fonu (IMF)nun taleplerine boyun eğen Ecevit hükümeti Ekonomiyi Güçlendirme Programı'nı oluşturup yürürlüğe koyarak 4. Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı ve 1979 Programı'nı rafa kaldırmış, ama yine de dış ve iç sermaye çevrelerini tatmin edememişti. Şimdi Demirel hükümeti sayesinde Plan, yabancı ve yerli «özel sektör» yararına, «özel sektör»e daha ağırlık verilerek değiştirilecektir.

Yabancı sermayenin ve tekellerin şimdiye kadar isteyip de tam göremedikleri bir «ferahlığa» kavuşacakları da hükümet programından anlaşılmaktadır. Demirel «yabancı sermaye akışını yavaşlatan veya durduran bürokratik engelleri kaldırmak kararından söz ediyor. Yabancı sermaye konusunda çok müsamahalı bir kanun olarak tanımlanan Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanununun yabancı sermayeyi ve onun yerli iş ortaklarını memnun etmeye yetmediği biliniyordu Şimdi Demirel «bürokratik engelleri kaldırarak» kapıları yabancı sermayeye onun istediği kadar ve kayıtsız şartsız açacaktır. Türkiye'de «her çareye başvurarak, karada, denizde petrol aramaya koyulma»yı gerekli gören Demirel «Bu hedefe ulaşmak için cari mevzuatın ve uygulamanın cesaretle değiştirilmesi cihetine gidilecektir» diyor. Bunun da anlamı, petrol tekellerine en elverişli şartlarla Türkiye topraklarında ve denizlerinde çalışma imkânlarının verileceğidir. ABD ile ilişkilerde «karşılıklı taahhütlere sadık kalmayı» esas alan program ile Demirel hükümeti, öte yandan NATO ve AET'ye bağımlılığı sürdürecektir.

Kırsal bölgelere ilişkin olarak hükümet programı, «Köy kalkınmasında milli, hür ve demokratik kooperatifçiliği güçlü bir vasıta olarak» görüyor ve bunların «teşvik ve takviye» edileceğini söylüyor. «Milli, hür, demokratik kooperatifçilik», eskiden olduğu ve bugüne kadar süregeldiği gibi kooperatiflerin, yerel ağaların, eşrafın, güçlü kişilerin ve ailelerin kontrolünde ve onların çıkarlarına işletilmekte olmasından ve yeni gelişen demokratik kooperatifçilik hareketinin önlenmesinden başka bir anlama gelmiyor. Yine kırsal bölgede «kendi adına ve hesabına çalışan çiftçilerin en kısa zamanda sosyal güvenlik hakkına» kavuşturulacakları programda vaadediliyor da, tarım işçilerinden, yıllardır çıkması beklenen Tarım İş Kanunu'ndan hiç söz edilmiyor. Hükümet programı her alanda gerçekten «hür teşebbüsü» ve özellikle de tekelleri, tekelci büyük sermayeyi ve sadece onu destekliyor. İşçiler yalnızca, «sermaye ile denge kurma» açısından dikkate alınıyor.

Hükümet programı demokratik hak ve özgürlüklere ciddi tehditleri içeriyor. Hükümet ülkede «fevkalâde hal»in var olduğu görüşüyle, «Fevkalâde Haller Kanunu» çıkarmayı öngörüyor. Bu kanun, Programın deyişiyle, «idareye fevkalâde tedbirler alma imkânını sağlayacaktır». Bu arada sıkıyönetim de «hiçbir müdahale olmaksızın» genişletilerek devam edecektir. Ayrıca Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kanunu çıkartılacak, Ceza ve Usul Kanunları, «özellikle toplu suç ve mesuliyet fikrini de öngörecek» şekilde değiştirilecektir. Bu son değişiklik, hukukun temel ilkelerinden olan 'sucun ve cezanın şahsiliği' ilkesini ortadan kaldırmış olacaktır. Ayrıca, öteden beri söylenegeldiği gibi, Sendikalar Kanunu, Dernekler Kanunu, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu, İller Kanunu, Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu ve benzerleri daha da kısıtlayıcı ve baskıcı olma yönünde değiştirilecektir. Bunların yapılmak istendiği biliniyordu. Hükümet programında yeni olan, sendika, dernek, meslek kuruluşları yanısıra, siyasi partilerin de baş hedef alınmasıdır. Program, «Anayasa'nın kapalı olduğu cereyanları gaye alan Parti olamaz» diyor. Anayasa'nın neye açık, neye kapalı olduğu subjektif yorumlarla değişebildiği, 1960'larda Cumhurbaşkanı' nın «Anayasa Sosyalizme kapalıdır» gibi bir iddiayı bile ortaya attığı ve bunun tartışıldığı hatırlanırsa, Programdaki bu cümlelerin sol partiler ve kuruluşlar için taşıdığı tehdit daha da açıklığa kavuşur.

Bütün bu anti-demokratik baskıcı önlemler can ve mal güvenliğini sağlamak gerekçesiyle öngörülüp öneriliyor. Oysa amaç, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleleri, demokratik toplumsal muhalefeti baskı altına almak, susturmak; bunalımın faturasını ve kemerleri sıkma politikasını onlara zorla kabul ettirmek, yerli ve yabancı sermayenin kârlarını zorluklarla karşılaşmadan büyütebilmelerini sağlamaktır.

Kısacası Hükümet, «Türk-İslâm medeniyeti», «yurt içindeki ve dışındaki Türk varlığı» gibi kavramlarla faşist hareketin ülkemizde dayandığı ırkçı-turancı ideolojinin derin izlerini taşıyan Programında belirttiği üzere «Devletin gücünü ve caydırıcılık vasfını vatandaşa hissettirmeye kararlıdır». Türkiye'de çok parti ve parlamento paravanlı, «hürriyetçi demokrasi» görünümlü bir baskı yönetimi amaçlanmaktadır. Ama bu girişimleri uzun süre sürdüremeyeceklerdir. Baskı ve cebire dayanan güç, bir gün göçüp gitmeye, politika sahnesinden silinmeye mahkûmdur. Bir, ülkenin temel sorunları göreli olarak bile, çözüm şöyle dursun, ferahlığa kavuşamayacaktır. İki, Türkiye'nin ilerici, demokratik güçleri baskıcı yönetime olanak vermeyecektir. Baskıcı zorba rejim, İran, Nikaragua ve Brezilya'da ardı ardına yıkıldığı gibi Türkiye'de de tutunamayacaktır.

Tüm ilerici, demokratik güçleri çetin görevler beklemektedir. Bu görevlerin yerine getirilmesinde bilimsel sosyalistlerin, sosyal-demokratların, tüm yurtsever güçlerin birleşik hareketinin geliştirilip güçlendirilmesi belirleyici rol oynayacaktır.

Partimiz Türkiye İşçi Partisi bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda, demokratik mevzilerden bir adım gerilemeden mücadeleye devam edecektir.

Barış İçin Eylem Birliği Ölüm Füzelerine Hayır!

kapalı salon toplantısı yapıldı. Sıkıyönetim altında bulunan Ankara ve İstanbul illerindeki toplantıların gerekli yasal işlemleri Partimiz tarafından yapıldı.

Kampanya süresince NATO karargahına, ABD füzelerini protesto eden posta kartları gönderilmektedir.

Partimiz gerek doğrudan eylem çalışmalarında, gerekse kampanyanın geniş kamuoyuna yansıtılmasında yoğun bir şekilde görev almış ve bu görevlerini aksatmadan büyük bir özveri ile yerine getirmektedir.

Genel Başkan Behice Boran'ın, 14 Kasım tarihli, Pershing-2 ve Cruise füzelerinin Avrupa'da NATO ülkelerine yerleştirilmesi çabalarına karşı çıkan demeci şöyledir:

«ABD, 'Avrupa'daki taktik nükleer silahların modernleştirilmesi' adı altında Pershing-2 ve Cruise füzelerini Avrupa'daki NATO ülkelerine yerleştirmek istemektedir.

«Sovyetler Birliği'nin Avrupa'daki silahları ve asker sayısını azaltma yolundaki önerisine karşı ABD, Aralık ayında yapılacak NATO bakanlar toplantısında yeni nükleer silahların Avrupa ülkelerine yerleştirilmesini karara bağlamak istemektedir.

«Yeni füzelerin Avrupa'ya yerleştirilmesi konusunda Amerika'nın ısrarı, uluslararası yumuşamaya, silahsızlanmaya karşı izlediği savaş kışkırtıcı politikasının yeni bir belirtisidir. ABD' n'n, 100 milyarlarca dolar karşılığında satacağı bu silahları, Avrupalı NATO üyesi ülkelere baskı ve dayatmalarla kabul ettirmesi çok olasıdır.

«İşte bu noktada Türkiye ön plana çıkıyor. Federal Almanya'nın, füzelerin kendi ülkesine yerleştirilmesi için bir ülkeye daha yerleştirilmesi şartını koşması üzerine Türkiye gündeme giriyor.

«Bu füzeler hem Türkiye'nin, hem bölgenin güvenliği ve barış içinde yaşaması için ölümcül bir tehdit oluşturacaktır. Bu füzelerin topraklarımıza yerleştirilmesinin kabulü, vatan satıcılığından başka bir şey değildir.

«Bu füzelerin Türkiye'ye yerleştirilmesinin reddi, demokratik güçlerin, anti-emperyalist mücadelesinin güncel ve ivedi hedefidir.

«Bütün barışçı güçler seslerini yükseltmeli, yeni nükleer füzelerin ülkemize ve kıtamıza yerleştirilmesi önlenmelidir.»

Onurlu Görev Bizi

Genel Başkan Behice Boran'ın Dünya Gençlik Haftası dolayısıyla Genç Öncü'nün İzmir'de düzenlediği toplantıda yaptığı konuşmanın geniş bir özetini sunuyoruz.

Gençlik hep, toplumun geleceğinin mirasçısı, sahibi olarak tanımlanır, övülür. Düzeni sürdürecek, milleti, vatanı, cumhuriyeti «ilelebet payidar» edecek odur. Burjuva politikacılar ve ideologlar gençliğe soyut düzeyde genel erdemler düzerek ondan düzene bağlılık, fedakarlık isterler. Aslında düzenin —kapitalizmin— hiç sözü edilmez, her şey gençliğin idealistliği, vatan, millet sevgisinin yüceliği çerçevesinde söylenir.

Gençlik elbette toplumun geleceğinin emanetçisi ve mirasçısıdır. Yeni kuşaklar birbiri ardına gelmese, toplum sona erer; bu, tartışılmaya gerek duyulmayacak kadar açık bir gerçek. Ama gençlik, geleceği beklemeden, bugünden önemli toplumsal bir güçtür. Sosyalist ülkelerde gençlik toplumun daha ileri aşamalara doğru gelişmesinde önemli işlevi olan bir güçtür. Kapitalist toplumlarda ise gençlik sınıf mücadelesinde taraf tutan, yer alan bir toplumsal güçtür ve bağlandığı sınıfa göre de ilerici, ya da tutucu, hatta gerici bir işlev görür.

Denebilir ki gençlik özünde ilerici bir nitelik taşır. Varolan toplumsal değerler henüz içine iyice yerleşmiş, özümsenmiş, kemikleşmiş olmadığı için, daha diri ve dinamik bir kişilik yapısı taşıdıkları için genel olarak genç kuşaklar değişime, yeniliklere yaşlı kuşaklardan daha açıktırlar. Ayrıca, kişilikleri yaşlı kuşakların gençlik dönemindekinden daha değişik yeni koşullar altında biçimlendiğinden, bu nedenle de çağın gelişmelerinin daha çok etkisinde ve onlara daha yatkındırlar.

Ama bu belirttiğim noktalar gençlik için bütününde ve genelinde doğrudur. Somuta ve ayrıntılara indiğimizde, sınıflı toplumun sınıfsal damgasını gençlik üzerine de bastığını görürüz. Kapitalizmin bunalımı, olumsuzlukları gençlik içine de yansır. Bunun için gençlik konusunu ve sorunlarını sınıf çerçevesi içinde ve kapitalizmin bugünkü koşulları ışığında ele almak gerekir.

Gençlik içinde göze çarpan birinci ayırım öğrenci gençlik, çalışan gençlik ayırımıdır. Kuşkusuz öğrenci gençlik içinde gittikçe artan sayılarda geçimi için çalışarak öğrenim yapan gençler de vardır. Ama bunlarda da, sanırım, öğrenci olma niteliği daha ağır basar; çalıştıkları iş ikincil, yardımcı bir uğraştır. Öğrenci gençlik-çalışan gençlik ayırımı temelde bir sınıfsal ayırıma dayanır. Yüksek öğrenim gençliği, genelinde, orta ve küçük burjuva sınıflardandır. Üretim dışıdır. İşçi, yoksul köylü kökenli olanlar azınlıktadır ve bunlar daha çok çalışan öğrenciler kesimini oluştururlar.

Gençlikten ve gençlik örgüt ve hareketlerinden söz edildiğinde genellikle öğrenci gençlik ve onun örgütlenişi ve eylemleri kastedilir. Özellikle kapitalist ülkelerde bu böyledir. Sanayi, ticaret, hizmetler ve tarımda çalışan gençler o kesimlerdeki işgücünün bütünü içinde sayılır, o bütünden ayırt edilmezler. Oysa o kesimlerde çalışan genç işçi ve emekçilerin gençler olarak özgün sorunları, ihtiyaçları ve istekleri vardır. Ancak sosyalist ülkelerde, kapitalist ülkelerde de bilimsel sosyalist anlayıştaki örgütlenmelerde gençlik, öğrenci olanı olmayanı ile bir bütün olarak ele alınır. Biz de öyle alıyoruz; Türkiye İşçi Partisi de, Genç-Öncü de öyle alıyor.

Bununla beraber kabul etmek gerekir ki, ülkemizde en örgütlü ve hareketli olan gençlik, öğrenci kesimi, özellikle de yüksek öğrenim kesimidir. Böyle olması da doğaldır. Başlıca uğraşları bilgi edinme ve düşünce alanında çalışmalar yapmak olan ve bu olanaklara sahip bulunan, genç aydınlar durumundaki öğrenciler elbetteki toplumsal ve pratik sorunlarla ilgilenmeye ve uğraşmaya diğer gençlik kesimlerinden daha açıktırlar. Çoklukla üretim sürecinin dışında olmaları, günlük geçimlerini sağlamakla uğraşmamaları da onların politik, sosyal konularla ilgilenmelerini ve uğraşabilmelerini kolaylaştırmaktadır. Bu nedenlerle de yüksek öğrenim gençliği köyde, kentte çalışan gençliğin bilinçlenmesine ve örgütlenmesine yardımcı olmakla yükümlüdür. Öte yandan köyde, kentte çalışan gençlikle birlikte örgütsel ve ideolojik çalışmalar yürütmek, onlarla kaynaşmak da öğrenci gençliğe, onu öğrenim dışı toplum yaşamı ve sorunlarıyla karşı karşıya getirerek, çok şeyler öğretir, deneyimler kazandırır. Nasıl bilimsel sosyalist aydınların pasif ve tek taraflı bir öğretme süreciyle işçilere «bilinç götürme»leri söz konusu değilse, gençlik kesiminde de öğrenci gençliğin çalışan köylü, kentli gençliği tek taraflı bir ideolojik aşılama ile bilinçlendirmesi söz konusu değildir. Gerçek ve sağlam bilinçlendirme ve bilinçlenme örgütlü çalışma ve karşılıklı etkilenme süreci içinde oluşur ve gelişir.

GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ

Kırda ve kentte, öğrenci ve çalışan gençliğin bir bütün olarak örgütlendirilip bilinçlendirilmesi güncel ve ivedi bir görev olarak önümüzdedir. Güncel ve ivedidir çünkü dünyada ve yurdumuzda sınıf mücadelesi gün günden yoğunlaşmakta, keskinleşmektedir. Kapitalist dünya ve ülkeler yeni bir toplumun doğum sancıları içindedirler. Yeni toplumu doğurtacak temel, öncü güç işçi sınıfı olmakla beraber, işçi sınıfı bu işte tek başına değildir. Bir toplumsal güçler ittifakı içinde, onun başını çekmek işlevini yapar. Bu toplumsal ittifak içinde bilinçli ve örgütlü gençlik önemli bir güçtür. Bilinçli ve örgütlü gençlik, dinamik, etkin bir güç olabildiği içindir ki, onu, bütünlüğünü koruyarak, işçi sınıfının bilimsel sosyalist politik hareketi doğrultusunda bilinçlendirmek ve örgütlemek gündemde olan ivedi sorundur.

Yalnızca genel olarak toplum ve toplumsal gelişme açısından değil, gençliğin kendisi bakımından da bilinçlenme ve örgütlenme gündemin ivedi maddesi olmaktadır, çünkü toplumsal sorunların gençliğe özgü yanları da bulunmaktadır. Genel sömürünün yanında bir de genç işgücünün ek sömürüsü vardır. Genel anti-demokratik baskılar yanı sıra bir de gençliğe yönelik özgül baskılar vardır, okulda ve ailede. Bir toplumsal afet olan işsizlik gençliği özellikle etkilemektedir. Yüksek öğretim mezunu diplomalı gençler işsizler ordusunun önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. Dünyada barış ve savaş sorunları en başta gençliğin geleceğini ilgilendirmektedir. Gençliğin isteği ve temel çıkarları dünya barışındadır; gençliğe ölümcül tehlike ise nükleer savaştadır. Gençler sırf kendi hak, özgürlük, güvenlik ve çıkarları açısından da toplumsal mücadele vermek, bu mücadeleyi etkin, başarılı biçimde yürütebilmek için de doğru bilince erişmek ve örgütlenmek durumundadır.

Gençlik kitlesi genç olmanın ötesinde eştürden olmadığı, kendi içinde ayrıştığı için bu iç kesimlerin özgün sorunlarıyla da ilgilenmek ve uğraşmak gerekir. Kır, kent, öğrenci, çalışan gençliğin her birinin kendi özgün konu ve sorunları vardır. Bunlarla ilgilenmeden ve uğraşmadan örgütlenme ve bilinçlendirme olamaz; bir ölçüde olsa bile bu, sağlam temellere oturmaz, doğru ve sağlıklı bir örgütlenme ve bilinçlendirme olmaz. Esefle söylemek gerekir ki, bugün yanlış, sağlıksız bilinçlendirme ve örgütlenme öğrenci olan ve olmayan gençlerimizi büyük ölçüde sarmıştır. Bir yandan, burjuva ve küçük burjuva kökenli olmaları öğrenci gençliği işçi sınıfının politik hareketinden kopuk, sözde devrimci, maceracı uçlara savrulmaya yatkın kılmaktadır ve bugün böyle bir savrulma vardır. Öte yandan, kasabalarda, büyük kentlerin kenar mahallelerinde, hatta köylerde okulu bırakmış, veya liseye, üniversiteye girememiş, çalışacak bir iş de bulamamış gençlerin sayısı hayli kabarıktır. Bunlar çoğunlukla dar gelirli ailelerin çocuklarıdır. Maocular ve çeşitli goşist akımlar bunlara el atmışlar, yanlış ve sağlıksız bir bilinçlemeye yol açmışlardır. Toplumsal köklerden kopuştan ötürü bu gençlerin yarı lumpen veya lumpenliğe eğilimli oluşları, onları, bu sapkın akımlar için elverişli bir alan haline getirmektedir. Daha kötüsü, aynı gençlik kesimi faşist akım ve örgütlenmelere yem olmakta, saldırı ve cinayet şebekelerinin malzemesi olarak kullanılma durumuna düşmektedirler. Bunlar faşist hareketin «milliyetçi toplumculuk» adı altında yürütülen, yalancı sosyalist, sosyal adaletçi sloganlarla bezenmiş propagandasının tuzağına düşürülmekte ve ilericilere, solculara karşı silahlı vu-

ve Mücadeleler Bekliyor

rucu güç haline dönüştürülmektedir. Genç-Öncü'nün önündeki başta gelen hedef ve görevlerden biri de gençlik içinde hem sol sapkın akımlarla, hem de faşist hareketle mücadele etmektir.

GENÇLİĞİN SOMUT SORUNLARINDAN HAREKET

Gençliğin bütününün ve kesimlerinin özgün, somut sorunlarıyla ilgilenmek, bu uğurda mücadele etmek üç nedenle gereklidir. (Gençlik için olduğu kadar diğer toplumsal kesimler için de bu doğrudur.) Birincisi, bu sömürücü, baskıcı düzen içinde dahi insanların olabildiğince demokratik hak ve özgürlüklerine, insanca yaşama olanaklarına kavuşturulabilmesi istenilecek bir hedeftir. İşsizliğin, açlığın, bilgisizliğin, yoksulluğun, ezilmişliğin ilerletici, yüceltici bir yanı yoktur.

İkincisi, insanları ancak yaşamsal sorun ve ihtiyaçlarından yakalıyarak örgütlü toplumsal mücadeleye sokmak ve mücadeleyi geliştirmek olanağı vardır. Güncel, somut sorunların niteliğinin ve çözüm yollarının araştırılmasından başlayarak, o doğrultuda mücadeleye girişerek adım adım en teorik sorun ve çözümlere kadar varılabilir. Kısa vadeli ekonomik çıkarlar için mücadele uzun vadeli politik hedefler için mücadeleye dönüşebilir. Canlı, somut gerçeklikten, örgütlü etkin mücadeleden kopuk bir bilinçlendirme ve bilinçlenme kitabi veya kulaktan dolma, bunun için de dayanıksız ve sağlıksız olur.

Üçüncüsü, yarın bugünden kurulur. Bugünün hedefleri için verilen mücadele ve elde edilen kazanımlar yarının mücadelesine ve kazanımlarına yolu açar. Mücadele zaman içinde gelişen ve yeni aşamalara ulaşan bir süreçtir.

Kısaca özetlediğim bu üç nedenden ötürü güncel, kısa vadeli, özgün sorunlara, ihtiyaçlara, hedeflere önem veririz. Bunlar asla ihmal edilmeye gelmez. Bunu altını çizerek belirttikten sonra, şunu da aynı önemle belirtmeliyim ki, somut, güncel, kısa vadeli sorun ve ihtiyaçlarla ilgilenilir, çözümleri için mücadele verilir ama asla bu çeşit sorun ve çözümlere takılıp kalınmaz, mücadele o düzeyde bırakılmaz. Hedef, olabildiğince en yüksek düzeyde bilinçlenme, örgütlenme ve mücadeledir. Ancak o düzeyde ve nitelikte bir mücadele ile son hedefe erişilebilir ve kapitalizmden sosyalizme geçişi içeren bir düzen değişikliği ile sorunlar kökten ve kalıcı çözümlere kavuşturulabilir. Bu açıdan güncel, somut, kısa vadeli hedefler için mücadele ve bu yolda başarılar elde etme, kitlelerle kucaklaşmanın, bağlar kurmanın ve bütünleşmenin yöntemidir. Örgüt, güncelin, somutun, özgünün düzeyinde kitlelerle el ele tutuşacak ve böylece onları daha üst düzeyde bir bilinçlenmeye ve pratik hedeflere doğru yönlendirecektir.

BİLİM VE SANAT

Dünyanın ve ülkemizin gidişi ve koşulları sınıfsal kitlelerin ve gençliğin politik bilinçlenme ve örgütlü mücadele gereğini ivedileştirmektedir. Daha önce de işaret ettiğim gibi gençliğin bir bölümü gericilerin, faşistlerin eline düşmüş, toplumsal ve politik gericiliğin, faşist güçlerin baskı ve cinayet aleti haline gelmiştir, diğer bir bölümü solculuk adına sapkın akım ve örgütlerin etkisine girmiştir ki, burada ona da kısaca değinmek isterim: burjuva eğitimidir diye derslere, öğrenime boş vermek. Buna koşut olarak, burjuvadır diye sanat, edebiyat, kültür mirasını da küçümseyip bir kenara itmek. Bu tavır yanlıştır. Eğitimde ideoloji ne denli egemen olsa da bilimsel bir öz vardır. Matematikte ve doğa bilimlerinde ideoloji ancak en yüksek düzeyde, bilimsel teorinin felsefe ile kesiştiği noktada işe karışır, kendini belli eder. Bu yüksek teorik düzeyde ideolojik bulaşma bir ölçüde deneysel alana da yansıyabilir, ama bütününde ele alındığında, burjuva matematiği, fiziği, biyolojisi v.b. ile sosyalist matematik, fizik, biyoloji v.b. ayırımı yoktur. Burjuva ideolojik etkiler toplum bilimlerde çok daha ağırlıklı olarak etkisini gösterir. Bunları çok daha eleştirisel açıdan, eleştirisel bir yöntemle algılamak, değerlendirmek gerekir. Ama toplum bilimlerde dahi, özellikle bilimsel araştırmalar, deneyler alanında, yararlanılacak, doğru olan veriler, saptamalar vardır. İdeolojik kabuğu kırıp atarak gerçek özü yakalamak olanaklıdır.

Buna koşut olarak sanat ve edebiyatta da zamanla yıpranmayan kalıcı bir öz vardır. Edebiyatı da içermek üzere en geniş anlamda sanat, gerçekliği yakalamanın, kavramanın, anlamlaştırmanın bir diğer yoludur. Öbür yolu bilimdir. Büyük sanat yapıtları gerçekliği kavramada ve anlamlaştırmadaki başarılarıyla öne çıkarlar. Örneğin ondokuzuncu yüzyılda burjuvazinin gelişimi ve sınıfsal nitelikleri büyük Fransız, İngiliz ve Alman romancılarının yapıtlarında izlenebilir. Sanatın bir de biçimi var, kullandığı teknikler var, bu alandaki kazanımlar da kalıcıdır ve sınıfsal sınırları aşabilir.

Denebilir ki, burjuva eğitiminin ve sanatının işe yaramaz ideolojik karışımlarını ayıklayıp yeniden değerlendirmeye kalkmak niye? Niye bu zahmet? Şunun için: hiç bir şey yoktan var edilmez. Proleter eğitimini, sanatını, kültürünü sıfırdan başlayarak yoktan var edecek değiliz. İşçi sınıfı ve işçi sınıfı partileri ülkelerinin ve insanlığın bilim ve kültür mirasına sahip çıkarlar, bu alanlarda gelişmelerin destekleyicisi ve yönlendiricisi olmayı onlar yüklenirler. Tarihten süzülüp gelen kültürün ve eğitimin en iyi ürünlerini, en güçlü kazanımlarını bilimsel sosyalist açıdan ve sosyalist sistemin koşullarında değerlendirip geliştirerek sosyalist kültür ve eğitimin yaratılmasına ve kurulmasına geçilir.

Eğitimin ve kültürün ihmal edilmeyip değerlendirilmesinin bireysel açıdan bir nedeni daha var. Bir meslek sahibi isek, toplumda mal veya hizmet üretiminde çalışıyor, bir sanat dalında uğraş veriyorsak, işimizin ehli olmak durumundayız. Yeteneksizlik, beceriksizlik, bilgisizlik bilimsel sosyalistlerin nitelikleri arasında değildir.

Böyle genişçe bir açılım yaptıktan sonra yeniden politik bilinçlenme ve örgütlenme konusuna dönersek, diyebiliriz ki, esasen güncel ve ivedi olan bu sorun son gelişmelerle Türkiye'de daha da ivedilik kazanmıştır. Türkiye demokratik hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanacağı, baskıların artacağı bir döneme yönelmektedir. Bu gidiş CHP iktidarında kendini göstermişti. Şimdi Demirel iktidarında, alınacağı açıklanan önlemlerle daha da yoğunlaşacak. Başvurulan dernek kapatmaları ve dernek ve gazete yöneticilerini tutuklamalarla bu anti-demokratik gidiş şimdiden olumsuz ürünlerini vermeye başlamıştır. Demirel'in başbakanlık ettiği yeni dönemde örgütlü faşist odak ve yönlendirdiği faşist hareket daha rahat nefes alacak, devlet olanaklarını daha serbest ölçüde kullanacak, kışkırtma ve kırımları daha da tırmandıracaktır. Bu durumda demokratik güçlerin toparlanması, birleşik örgütlü gücü oluşturması daha da önem kazanmaktadır.

Kısa vadede tablo karanlık görünmekle birlikte, uzun vadede gericiliğin ve faşizmin başarı şansı yoktur, çünkü gericiliğin ve faşizmin kaynağı ve dayanağı olan, emperyalizme bağımlı geri kapitalist sistemin ve onun egemen sınıfı olan büyük, tekelci burjuvazinin uzun süre yaşama şansı yoktur. Gelecek gericiliğe, faşizme, emperyalizme ve yerli kapitalizme kapalıdır. Bunlar dünya ve ülkemiz tarihinden silinmeye mahkumdurlar. Kapitalizm / sosyalizm mücadelesi dünya çapında verilmektedir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kapitalist dünyanın bir çok ülkesinde sıcak bir sorun ve uğraştır. Gençliğin buna koşut mücadele hedef ve yöntemleri de evrenseldir. Gençlik hareketleri de enternasyonaldir, uluslararası birlik ve dayanışmayı içerir.

Bu nesnel tarihsel gidişi biz öznel, yani örgütsel çalışmalarımızla hızlandırmak durumundayız. Saflarımızı sıklaştıracağız. Örgütümüzü derinlemesine ve genişlemesine geliştirip büyüteceğiz. Örgüt disiplinini güçlendirecek, örgütlü çalışma ve mücadeleyi programlaştırıp hızlandıracağız. Örgüt birimlerinin ideolojik düzeyini yükselteceğiz. Tüm gücümüzü parti olarak en geniş işçi ve emekçi kitleleri, Genç-Öncü olarak en geniş gençlik kesimlerini kapsamaya, onları örgütlü mücadeleye sokmaya yönelteceğiz. Bunlar, insana şevk ve heyecan veren onurlu hedeflerdir. Bunları mutlaka gerçekleştirecek, mutlaka başarıya, zafere ulaşacağız. Ne mutlu bize ki, böylesine onurlu görev ve mücadeleler bizi bekliyor, ne mutlu ki gelecek ellerimizde biçimleniyor.

Bir Silah Olarak Sanat

Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadele hayatın her alanına yansır. İşçi sınıfı kendi ideolojisini, kendi kültür ve sanatını üretirken insanlık tarihinin kültür birikiminden yararlanır, onun en ilerici, devrimci unsurlarını alır, kendi kültürünü üretir. Bu anlamda işçi sınıfı ideolojisi burjuva ideolojisiyle, eğitimden spora, ahlaktan sanata kadar hayatın her alanında çatışır. Toplumun temelindeki sınıfsal çelişkiler kültür-sanat alanına da yansır. Bu nedenle o alan da bir sınıf mücadelesi alanıdır. Bu mücadelenin başarıya ulaşması için hayatın bütün alanlarında örgütlü, disiplinli, yaratıcı çalışmalar yapılması ve bunların yığınların içinde sürdürülmesi ilke edinilmelidir.

Kitlelerle bağ kurmanın, Parti propagandasını etkin kılmanın bir yolu da, Parti eylemimize sanatın katılmasıdır. Geçtiğimiz seçimlerde sınırlı da olsa bu tür bir çalışma Parti yaşamımıza girdi. Tiyatro, koro, folklor, film gibi sanatsal çalışmalar propaganda-ajitasyonumuzda yer aldı.

Bu anlamda Kartal İlçesinin kültür-sanat alanında görevli bir çalışma ekibinin raporunun kısa bir özetini yayınlıyoruz.

«Kültür ve sanat alanında örgütlü olarak kitlelere ulaşmak, giderek onların kendi örgütlü sesleri olma arayışımız «bir tiyatro ürünü vermekte» noktalandı. Uzun masa başı tartışmalarından kaçındık. Başlangıçta tek silahımız sağlıklı sınıfsal yapımızdı. İşçiler adına birşeyler yapmayı tasarlayan üretimden ve mücadeleden kopuk üç-beş «aydın» değil, sınıf mücadelesinin içinde yer alan partili işçilerdik.

Çoğunlukla fabrika işçisi arkadaşlardan oluşan oyun ekibinin, tiyatro ya da müzik deneyi yoktu, hatta hiç tiyatro seyretmemiş arkadaşlar bile vardı. Yararlanabildiğimiz tek somut kaynak İşçi Kültür Derneği'nin yayınlarından Alman işçi sınıfının tiyatro alanındaki deneylerini yansıtan «İşçi Tiyatroları - Ajitprop Toplulukları» adlı yayın oldu.

Tiyatronun uzmanlık gerektiren görsel-estetik yanının gerekliğini yadsımak ama, ilk planda bunu iyi bir biçimde halledemeyeceğimizi bilerek doğru sınıfsal tavır ve doğrudan, açık anlatım ilkemiz oldu.

Seyirci karşısına çıkmaya hazır duruma gelince ilk sorun da ortaya çıktı: gösteri nerede, nasıl, kime, hangi seyirciye yapılacaktı? Bu konuda seyirci örgütlemeye giriştik. Bir kır gezisi düzenledik. Deneysizliğimizin ve aşırı heyecanlanmanın sonucu eşya kullanımı, ezber gibi teknik aksamaların çokluğuna rağmen, ekip açısından asıl kazanım, uzun süren çalışmaların getirdiği yabancılaşmanın kırılması oldu. Kullandığımız Ajitprop tiyatro biçimi alışılmış tiyatronun tersine şaşaalı kalıplardan uzak, serbest bir görünüm taşıyordu. Dili ve anlatımıyla sınıfsal açıklığa kavuştuğunda doğal olarak şaşırtıcı olabiliyordu. Bu ilk deneyimize 1 Mayıs eyleminin tarihsel anlamıyla ilgili mücadeleye çağıran bir propaganda-ajitasyon bölümü ekledik ve olumlu sonuçlarını gözledik. Kısa bir süre sonra tiyatro gösterilerimizin etkisiyle nitelik sıçraması yapan hatta partiye üye olma durumuna gelen sempatizan arkadaşların olduğunu öğrendik. Böylece tiyatro çalışmamız, politik hareketimiz içinde sesini duyuruyor ve nasıl bir silah olabileceğini bu somut gelişmelerden hareketle ilçe birimimizde tartışılır hale getiriyordu.

Deneylerimizin sayısı arttıkça karşılaştığımız sorunları daha kolay çözer olduk. Oyunumuzla ilgili taleplerin yoğunluğu bu alanda yapılacak çalışmaların ne denli bir gereksinme olduğunu ortaya koydu.

Bu sırada gündeme gelen, bir cevre belediyesinin düzenlediği şenliğe katılma başvurumuz olumlu karşılandı. Şenliğin yapıldığı yöre partimiz ve örgütlenmesi açısından önem taşıyan işçi nüfusunun yoğun olduğu bir alandı. Parti olarak ulaşma zorluğu çekilen bu yöreye, kültür ve sanat silahıyla ulaşabilineceği ispatlandı. Her türlü engellemeye rağmen Yakacıklı işçi ve emekçiler doğru sınıfsal tavrı secebildiler. «İşçi Sınıfının Açık Oturumu» adlı ajitprop tiyatro oyunu sınıfdaş seyircisiyle en coşkulu bir biçimde bütünleşti.

Kapalı salon gösterimlerinin yanısıra ilçe örgütümüzle kurulan bir ilişki sonrası bir fabrikada işçilerin direnişine gittik. Gösteriyi direnişçi arkadaşlarla içiçe uyguladık. Sınıfdaş seyircimizin potansiyeli karşılıklı sağlıklı bir etkileşim sağladı. İstekleri üzerine daha yoğun katılımın sağlandığı bir gösterimi daha gerçekleştirdik. Özellikle onların sorunlarıyla ilgili, Ülker direnişine ilişkin belli ajitasyon bölümleri yerleştirdik. Direniş sırasında oyun ekibi yalnızca oyunu sergilemekle kalmadı, kişi kişi direnişci arkadaşlarla konuştuk, söyleştik.

Seçim döneminde, ilçe örgütümüz kahve toplantılarında sergilenmek üzere bir gösteri hazırlamamızı istedi. Oyun, yöredeki işçi ve emekçileri kahve toplantısına katmayı amaçlayacak, yanısıra konu edindiği belli mesajları da kitleye aktaracaktı. Bu anlamda dil anlaşılır olacak, emekçilerin günlük konuşmalarından hareket edilecekti. Yine oyun kapalı kahve hacminden, pazar yerlerine, istasyondan, miting alanlarına dek her yere, her koşula uyum sağlayabilecek dinamik bir yapı sağlamalıydı. Oyun çağrı işlevini yerine getirdi, kimi kez kahve toplantıları miting alanına dönüştü. Aktarımı istenen konuların kavrandığı görüldü. Örneğin faşizmin tahlili uzunca bir konuşmayı gerektirirken, aynı sınıfsal sonuç, bilinç sıçramasını da getirerek kısa bir zaman aralığında oyun ile somutlaştırıldı.

Kültür ve sanat alanını sınıf mücadelesinin bir alanı olarak gören çalışma ekibimiz «sanat silahını» örgütlü mücadele içinde güçlü bir biçimde kullanacaktır. Attığımız bu ilk adımlar, bu alanda katedilmesi gereken mesafenin büyüklüğünü de gösterdi. Şimdi hedefe doğru daha bir kararlı yürüyoruz.»

Yaşam doğuştan ölüme kadar süren bir kavgadır. İnsanın yaşam boyu verdiği kavga ölümle de son bulmaz. Çünkü herkesin ektiği tohumlar kendisinden sonra da yeşerir ve yaşar. Bu durum doğanın diyalektiğine uygundur. Hiçbirşey yoktan varolmaz ve varolan hiçbirşey yokolmaz. Sürekli bir gelişim, değişim süreci içinde herşey yenilenerek devam eder.

Diyalektik yasaları doğa için, toplumlar için olduğu gibi tek tek kişiler için de geçerlidir. Diyalektiğin yasaları doğanın içinde yer alan tüm maddi ve manevi şeylerin ve olguların birbirleriyle bağlantı ve etkileşimi için geçerlidir. Herşey birbirini etkiler ve her etkileşim durum değiştirir. Doğa, toplum ve insan ilişkilerinin bu zengin, karmaşık görüntüsü «anarşik» değildir. Çözülemez ve içinden çıkılamaz hiçbirşey yoktur. Ancak herşeyi ve doğanın her sorununu kendi yaşam süreci içinde tek bir insanın ya da tek tek insanların çözmesi, kavraması, ya da altından kalkması diye birşey yoktur. İnsanlık tarihinin gelişimi gösteriyor ki insanlık tüm doğal, toplumsal ve kişisel sorunlarla uğraşmakta, çözmekte, yeni yeni sorunlarla da karşılaşırsa artık bu sorunlar öncekilere göre daha nicelik ve nitelik yönünden değişik ve üst düzeyde sorunlar olmaktadır. İnsanlık doğa ile mücadelesinde düzenleyici olabilecektir. İnsanlık toplumsal gelişmede nasıl düzenleyici olabilmiş ve tarihin gelişimindeki kontrolü eline alabilmişse, gelecekte de doğal gelişmelerin seyrini eline geçirecektir ve şimdiden bunun örneklerini vermeye başlamıştır.

Yaşam kavgasının her alanında bütünsel bir kavrayışa kavuşmak ve yaşam kavgasının her anına sınıfsal mücadele açısından bakabilmek, sınıfsal yorumlar ve sınıfsal çözümler getirebilmek gerekir. Böyle bir perspektif sağlam bir felsefi yapı ister. Sağlam bir felsefi yapı olmadan ve bu sağlam felsefi yapıyı her zaman için geliştirmeden sınıf mücadelesinin, toplumsal gelişmelerin ve giderek doğanın seyrini kontrol etmek bilimsel sosyalistler için mümkün değildir.

Bilimsel sosyalistler birbirinden ve çevrelerinden bağımsız tek tek kişiler değildir. Tüm ülkelerin bilimsel sosyalistleri örgütlüdür ve partileri vardır. Tüm ağır işlerin kaldıracı Parti gücüdür. Felsefenin geliştiği ve topluma yayıldığı odak da Partidir. Diyalektik ve tarihi materyalizm, emeğin felsefesi önce Partilileri ve onlar aracılığı ile de kitleleri sardığı zaman maddi güce dönüşür ve bu maddi gücün karşısında hiç bir kuvvet duramaz. Felsefenin okulu Parti; uygulama alanı da, Parti yaşamımız da içinde tüm yaşamdır.

Bilimsel sosyalistler de insandır ve bugün dünyamızın üçte ikisindeki bilimsel sosyalistler kapitalist-emperyalist ilişkiler ağı içinde yaşamakta ve mücadele vermektedirler. Bir işçi sınıfı partisi üyesinin Partiye başvurduğu ana kadar aldığı aile, çevre ve okul eğitimi idealist felsefenin her türlü hastalıklarıyla doludur. Partili kişi Partiye başvurduğunda örnek aldığı kendisinden önceki Partililer gibi bu hastalıkları üzerlerinden atmaya, ters şartlandırılmalarını kırmaya karar vermiş demektir. Asıl bu andan, yani bu karardan sonra felsefe öğrenimi kendini ve çevreyi değiştirme çabasıyla beraber başlar ve yaşam boyu sürer. Hiçbir zaman kendini ve çevreyi değiştirme çabası son bulmaz.

Partililik ve Felsefe

FELSEFENİN PARTİZAN KARAKTERİ

Devrimci felsefe idealizmin en genel sonucu kadercilikle boğuşur. Kadercilik kendisini sadece idealist felsefeye inananlarda, dindarlarda gösterseydi, sınıf mücadelesi daha hızlı ve kolay yürürdü. Oysa idealizmin sonucu olan kadercilik sadece kendi durumuna razı olmak ve kabul etmek anlamına gelmiyor. Bugün toplumda idealizmi ve kaderciliği sözde reddettiklerini söyleyen yine sözde «ilerici», «devrimci» o kadar çok insan vardır ki aslında onlar da ilerici, devrimci felsefeyi sadece herşeyi anlamak için gerekli sandıkları ve felsefenin partizan karakterini kavrayamadıkları için kadercilikten kurtulamıyorlar. Bireysel çaba içindedirler Böyle insanlar da boğulmaya mahkûmdur. Onlar da sonunda verimsiz yaşamlarının ya farkına vararak örgütlü çabaya girişirler ya da farkına bile varamadan yaşar giderler. Toplumdaki ve yaşamdaki tüm sorunların değiştirilmesi işi örgütlü bir iş olduğu için sonunda idealizmin ve onun sonucu olan kaderciliğin, bireyciliğin ve pasifliğin kucağına düşmek böyleleri için kaçınılmazdır. Ve böyle kişiler farkına bile varmadan egemen sınıflara hizmet ederler. Sınıf mücadelesinin her alanında olduğu gibi ve ona paralel olarak felsefi alanda da tarafsız olmak mümkün değildir. İdealist ve materyalist kamptan ikisinde birden olmak ve ikisine de hizmet etmek olanak dışıdır. Materyalizmi kabul etmeyen idealizme hizmet eder. İsterse idealizme inanmadığını söylesin. Çünkü iki kampın da sınıfsal temelleri vardır. İdealizmin sınıfsal temeli burjuvazi, materyalizmin sınıfsal temeli de işçi sınıfıdır. Burjuvazinin partileri vardır, işçi sınıfının da. Her iki sınıf da toplumun her kesimindeki politikaları partileri aracılığı ile düzenlerler ve yine partileri aracılığıyla da felsefelerini yaparlar.

FELSEFE VE PARTİ

Felsefenin önemini, felsefenin sınıfsal kullanımını ve partizan karakterini vurguladıktan sonra neden bireysel çabayla bütünsel bir dünya görüşüne kavuşulamayacağını irdelemek gerekir. Aynı zamanda iki çok önemli noktayı da açmak gerekir. Birincisi, 'materyalimzin okulu Partidir, Parti yaşamıdır, uygulama alanı da tüm yaşamdır', demenin gereği; felsefeyle Partililerin her zaman uğraşmasıdır. Gerekli felsefi olgunluk kitle içindeki günlük pratik çalışmamızda hemen yansır. Partili olmayanlar yani işçi ve emekçi sınıfların büyük kitlesinin günlük pratik yorumlarında ve çözümlemelerinde mutlaka idealist ve materyalist yanlar vardır ve içiçedir. Yanlışlıkları, işçi sınıfına ters şartlanmaları görebilmek, sezebilmek ve değiştirebilmek, mahkûm etmek gerekir. Günlük yaşamda herkesin, içinde doğru da yanlış da taşıyan ama mutlaka bir yaşam felsefesi vardır. Herkes yaşam içinde kazandığı bilgi ve deneyleri genelleştirir, ilkeleştirir ve kullanır. Ama çoğu işçi, köylü ve emekçi dayandıkları yaşam ilkelerinin birçoğunun kendilerine yutturulmuş birer burjuva afyonu olduğunu bilmez. Kitleleri örgütlemek ve önderlik etmek de, onların günlük zorluk ve küçük pratik engelleri aşmasında bile yardımcı olmak için onların dünyaya bakışlarındaki ve olayları çözümlemedeki yöntemlerini, kişisel uygulamalarında temel aldıkları ilkeleri iyice anlayabilmek gerekir. Anladıktan sonra da onların kendilerine ters davranışlarıyla savaşmak gerekir. Sadece söz plânında değil, birlikte iş yapma ve herkesin kendisine daha rahat, maddi ve manevi açıdan sorunlarını çözerek daha mutlu ve huzurlu olmalarını da sağlamak felsefi çalışmadan geçer. Kitleler birtaraftan uyarılırken bir taraftan da her alandaki gelişme, düzelmelerinin ve içine girdikleri politik mücadelenin çetinliğine rağmen gitgide artan mutluluklarının ve bu yeni mücadelesi durumlarının da Partiden ileri geldiğini, Partinin yaydığı dünya görüşünün sonucu olduğunu bilmelidirler.

İŞÇİLER VE AYDINLAR

İkinci önemli nokta da daha çok Partili aydınlara yönelik bir görevdir. Kitle içindeki çalışma aslında Partili olmakla birlikte anlam taşıyan, yararlı olan ve sınıf karakterine dönüşen ama Partili olmadan da işlenmemiş bir biçimde var olan sınıfsal özü, karakter özelliklerini, materyalist davranış özelliklerini ve pratik çözümlemeleri görebilmek, işçilerden ders alabilmek onların ahlâk ve morallerinin sınıfsal özlerini yakalayıp öğrenmek ve felsefi bilgileri işçi sınıfı karakteri ile birleştirebilmek gerekir. Bu kısaca küçük burjuva hastalıklardan arınma çabası demektir ve bu işin de ilâcı felsefenin kuru bilgisini edinmek değil kitle içinde çalışarak öğrenilecek bilgilerden, deneylerden, gözlemlerden ve işçilerden alınacak derslerden geçer. Elbette Partili işçi de Partisinden ve Partili aydınlardan sınıf mücadelesinin ve felsefenin gerekli bilgilerini alıp kendini yenilemeye çalışmadan iyi bir Partili olamaz ve sınıfının karakterine yani sosyalist kişiliğe kavuşamaz. O yüzden küçük burjuva kökenli Partili aydınların kendi kökenleri yüzünden üzerlerinde taşıdıkları hastalıkları atmaları için partili, partisiz işçilerden öğrenecekleri çok şey vardır derken bu doğruyu uvriyerizm veya populizm hastalıklarıyla karıştırmamak gerekir.

TEORİ VE PRATİK AYRILMAZ BİR BÜTÜNDÜR

Bu yazı, felsefenin ilkelerini inceleme konusu yapmıyor. Nicel birikimlerin nitel değişimleri doğurması yasası, Olumsuzlamanın Olumsuzlanması yasası, Karşıtların Birliği ve Mücadelesi yasası olarak kolayca üç ana başlıkta ve doğadan, toplumsal gelişmelerden, canlıların ve cansızların oluşum ve gelişmelerinden verilecek birer örnekle çok küçük bir broşürle bile özetlenebilen felsefemiz yalnız çözümleme için değil aynı zamanda bütünleme için de, yalnız yorum için değil eylem için de bir klavuz olduğundan ve herşeye yine herşey değiştiğinden hazırlop giydirilecek bir giysi olmadığı için aslında bu ilkeleri bilmekten çok özümsememiz ve yaşamımız içinde her an kullanabilecek kavrayışa kavuşabilmemiz gerekir. Herşey durum değiştirir ve herşey sürekli değişir ama diyalektik materyalizmin yasalarına uygun gelişir ve değişir. Bu yasaları somut durumun somut çözümlemesinde kullanılabilecek güce kavuşmak, bir iki felsefe kitabı okumak ile değil, uzun bir mücadele içinde hergün bu yasaların bizim, toplumumuzun, ve doğamızın gelişimindeki etkisini hızlandırıcı ve tüm insanlığın kurtuluşunu yakınlaştırıcı, örgütsel çabamızı ve bu örgütsel çabamız içindeki kendi katkımızı arttırıcı bir çalışma ile mümkündür.

Bireysel bir çabayla bütünsel bir dünya görüşüne kavuşulamaz. Çünkü sınıfımızın değişimini ve gelişimini en iyi sınıfımızın Partisi gözleyebilir. Tek kişinin bu gelişimi gözlemesi olanaksızdır. Bireysel bir çabayla bütünsel bir dünya görüşüne kavuşulamaz çünkü kişileri ve olayları geçmiş, bugün ve gelecek içinde izlemek olanağı örgütlülükten yâni Parti'den geçer. Mücadelenin sürekliliğini ve dün ile yarının bağlantısını bir kişi kuramaz ancak Parti kurar. Bu çabaya tek başına girenler sapar, yozlaşır ya da işe yaramaz. Gelişim sürecini izleyebilen Parti plânlı, sistemli çalışabilir. Tek tek kişilerin bu olanağı, sistem ve plânı olamaz. Ne yeterli verileri vardır ne de toplumu değiştirecek sınıfı yönlendirecek nicel ve nitel gücü vardır. Felsefe mücadele ve dayanışma içinde olgunlaşır. Her alandaki örgütlü pratik olmadan kişinin felsefi olgunluğu sağlanamaz. Felsefi olgunluk özveri ister, özveri bireyci değil kollektif mücadele içinde mümkündür. Bir kişinin ahlâkı tüm sınıfımızın manevi yapısını etkileyemez, ona yetişemez ama Partililerin kollektif ahlâkı ve çalışması kitlelere ulaşabilir ve onlara felsefemizi yayabilir, düşüncemizi maddi güce çevirebilir. Maddi dayanışma da olmadan ve Partinin maddi temeli ve örgütsel ağı olmadan düşüncemiz yayılamaz. Kişinin tek başına maddi gücü ise hiçbirşeye elvermez. Sırf maddi dayanışma bile söz konusu olunca bireysel çabanın felsefi alandaki mücadele için yetersiz olduğu gün gibi açıktır. Burjuvazinin uluslararası ve ulusal örgütlülüğüne karşı, işçi sınıfı enternasyonalizmi ve onun ilkelerine bağlı Partileri aracılığı ile felsefesini korur, güçlendirir. Felsefe disiplin işidir, bunu da ancak Parti sağlar. Felsefe eleştiri ve özeleştiri işidir. Bu kontrol örgütsüz ve tek başına olmaz. Felsefe pasif bir yorum değil, aktif bir mücadele silâhıdır. Toplum değiştirmek ise Parti işidir. Felsefe düşünce ve davranış bütünlüğü ister. Teori ve pratiğin uyumunu sie ancak Parti sağlayabilir. Politik mücadele olmaksızın felsefenin anlamı yoktur, sonucu sağlayacak sıçrama politik devrimdir, iktidarın sınıf yapısının el değiştirmesidir ki bu da Partisiz olmaz.

Felsefesiz ve felsefeyi kavrayıp uygulayamayanlardan oluşan Parti de olmaz!

Partisiz felsefe ve felsefesiz Parti, partililik olmadan felsefenin yararı, felsefesi olgunlaşmayanın ise Partililiği sağlam olmaz.

Bireyciliğe, kötümserliğe, pasifliğe, örgütsüzlüğe karşı; kollektiflik, iyimserlik, aktiflik ve daha iyi Partililik için dünya görüşümüzü zenginleştirelim ve yayalım.

ÜÇ YILIN ARDINDAN...

Merkez Eğitim Bilim ve Araştırma Büromuz tarafından çıkarılan *Yurt ve Dünya* dergimizin 18. sayısı çıktı. İki ayda bir çıkan Dergi bu 18. sayısıyla üç yılını doldurmuş oluyor.

Merkez Yönetim Kurulumuzun açtığı partimizin ideolojik, politik, örgütsel sorunları üzerinde tartışmada, *Yurt ve Dünya* dergimizin de bugüne kadar çıkan sayıları, bu sayıların idelojik ve politik kapsamı ve derinliği ve ne ölçüde sınıf mücadelemizin sıcak alanlarında kullanabildiğimiz sorunu da ele alınıp tartışılıyor. Elbette *Yurt ve Dünya*'dan sorumlu Merkez Büromuz da tartışılıyor.

Tartışmamızın en başında yer alan konu, hep üzerinde durduğumuz *Çark Başak* sayfalarında «olmazsa olmaz» diye nitelediğimiz konu; idelojik mücadelenin tüm çalışmaların can damarı ya da kalbi olmasının zorunluluğu oldu. Bir yandan bilimsel sosyalist yazının, diğer yandan uluslararası işçi sınıfı hareketinin somut deneylerle ortaya çıkardığı olgu bu. Yani ideolojik çalışmaların tüm parti eyleminin en önünde yürümesi, günlük çalışmanın ardına takılmaması gerektiği.

Gene çok üzerinde durduk. İdeolojik çalışma parti eylemine sıkı sıkıya bağlı olmalıdır diye. Çünkü parti eylemi partinin ideolojisinin ve buna dayalı olarak parti politikasının kitlelere götürülmesinden başka bir şey değildir. O halde, kitleler içinde partirin ideolojik öncülüğü, kitlelerin somut gereksinimlerine ya da somut eylem hedeflerine partinin ideolojik bütünselliği içinde yaklaşmaktır. Yani parti ideolojisini o somut alanda yeniden üretebilmek, zenginleştirebilmek ve burjuva idelojisine karşı böylece yeni bir ideolojik yapı oluşturabilmektir. Ancak bu suretle tüm parti eylemleri birbiri üstüne binen, somut alanlarda mücadele birikimi sağlayan ve bunu gitgide geliştiren bir biçimde toplumsal yaşamda yükselecektir. Böylece de Parti kitlelere öğretirken, kitlelerden öğrenecek, kitlelerin mücadele deneyleriyle kendi eylemini sürekli zenginleştirecektir. İktidara yürünen yolda, en başta işçi sınıfı içinde ve oradan yayılarak tüm toplum katlarında yeni bir ideolojik yapı oluşacak ve bu yapı güçlenerek yeni bir dünya kuracaktır. İdeolojinin kitleleri sararak maddi bir güç haline gelmesi denen olgu da budur.

Bu temel anlayışımızı, *Yurt ve Dünya* somutunda ele almaya, geçen üç yılı böyle değerlendirmeye çalışırsak, Parti merkezinin ideolojik öncülüğünün somutlandığı alanlardan biri olan Dergi'nin bu alandaki yetersizliklerini açık olarak tesbit etmeliyiz.

Dergi, tüm mücadele alanlarımıza yönelik olarak şu veya bu ölçüde belli çerçeveler çizmiştir. Belli somutlamalar yapmıştır. Bazı alanlarda bu somutlamalar gerçekten üyelerimiz ve temel örgüt birimlerimiz tarafından bir «silah» olarak kullanılabilmiştir. Ama somut mücadele alanlarına yeterince ışık tutma, mücadele hedeflerini açıkça belirleme görevlerini yerine getirmede eksiklikleri olmuştur. Aynı olguyu tüm yayınlarımız için şu veya bu kadar azı ya da çoğuyla söyleyebiliriz. Sonuçta bu eksiklikler partimizin ideolojik öncülüğünün yaşama girmesinde, parti birimlerinde en önde gelen bir silah olarak kullanılabilmesinde belli tıkanıklıklara yol açmaktadır.

Dergide sapkın akımlara, ya da bilimsel sosyalist platformda diye nitelediğimiz akımlara yönelik olarak somut alanlarda ve mücadelenin kendi somutluğu içinde yeteri kadar eleştiri yöneltilemedi. Bu da Parti hareketimizi diğer hareketlerden ayırma, aramızdaki ayrılıkları açık-seçik ortaya koyarak idelojimizi egemen kılmada özellikle *Yurt ve Dünya*'ya önemli görevler düştüğünü gösteriyor. Bu görevin yerine getirilmesindeki eksikliklerimizi de aşmak gerekiyor. Sapkın akımlara karşı mücadele sloganlar düzeyini aşarak, bu alanda ideolojik bir derinlik sağlanarak bu ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız. Bilimsel sosyalist platformdaki diğer akımların ideolojik ve politik yanlışlığını sergileyerek kendimizi bunlardan ayırma ve bunların kendi yanlışlarından sıyrılmalarına yardım etme mücadelesinde yapılabileceklerin önemli bir bölümü henüz önümüzde duruyor.

Diğer yandan emperyalizme ve faşizme karşı mücadele konusunda da yanlışları sergileme, mücadelenin birliğini sağlama süreci içinde doğru mücadele yöntemlerini hakim kılma uğraşımız gerekli açıklık ve bu açıklığın sağlayacağı güçlü etkiye kavuşamamıştır.

Eleştirilerimizi tek tek tüm alanlara kadar uzatıp bu alanlarda ne yaptık ne yapamadık konularına cevaplar verebilir, ya da doğru cevaplar vermeye çalışabiliriz. Mutlaka temel örgüt birimlerimizde bu konular da ele alınmıştır. Değerlendirilip somut öneriler geliştirilmiştir, geliştirilmektedir. Elbette tartışmamızın sonunda tüm bunlar birer birer ele alınıp yerli yerine oturtulacaktır... Bu yazının kapsamı içinde ve bu aşamada ideolojik mücadelenin bütünselliği, somutluğu ve somut mücadele alanlarında zenginleştirilmesi üzerinde çok kısa da olsa durmak istiyoruz.

Bilindiği gibi, bilimsel sosyalist ideoloji somut mücadeleler içinde ve o mücadele alanlarında üretilir. Mücadelenin deneyleri birleştirilir ve nihayet yapılan her eylem partinin ideolojisinin kitleleri kavraması yolunda atılan yeni bir adım, yeni bir kazanım olur. Ama bir koşulla. Nasıl eylem alanına bir şeyler öğrenerek, öğrenmeye çalışarak kendi ideolojimizi taşıyorsak, ya da taşımaya çalışıyorsak, öğrendiklerimizi de bildiklerimizin üstüne ilave edebilmeyi becerebilmemiz gerekir.

Bununla şunu söylemek istiyoruz. Dergimiz, diğer yayınlarımız gibi, parti eyleminden kopuk çalışmalar değildir. Parti eyleminden habersiz kimi okur-yazarların ya da bu alanda partice görevlendirilen kişilerin işi ve tek başına bunların becerisine bağlı bir iş değildir. Bu yayınlara ne kadar sahip çıktık? Bu yayınların ideolojik içeriğini ne kadar zenginleştirmeye çalıştık? Zenginleşmesi için ne kadar kendi deneylerimizi, somut mücadele alanlarından çıkardığımız ideolojik çözümleri yayınlarımıza ulaştırdık? Bu soruların cevaplarını vermeli ve gereğini yerine getirmeliyiz.

Yurt ve Dünya'da üç yıl içinde çıkan yazılara baktığımızda yerel örgütlerden katkıların son derece sınırlı olduğunu görüyoruz. Bu gözlem aynı biçimiyle diğer yayınlarımız için de söylenebilir. Hiç değilse örgütten yeterli eleştiri akımı sağlanamamıştır. Bu koşullar altında derginin görevini ne ölçüde yapabildiğini tartışmak da çok zorlaşmaktadır.

Şimdi, *Yurt ve Dünya*, dördüncü yayın yılına başlıyor. Tüm bu eleştiri ve gözlemlerden ya da saptamalardan kalkarak. Bu saptamalarla daha da zengin bir bakış açısına sahip olarak. Ne var ki, sorunu bilmek ya da sadece saptamak yetmiyor. Sorunu somut olarak bilmek, somut zenginliği içinde bilmek gerekiyor. Somut zenginliği içinde bilebilmek ise, somut mücadele alanlarından dergiye bilgi ve deney akışın sağlanmasına ve bunun durmadan artırılmasına bağlı.

Tüm alanlarda olduğu gibi, bu alanda da varolan sorunlarımızı mutlaka aşacağız. Çünkü aslolan sorunu görmektir. Sorun saptandığında ise, çözümü mutlaka peşi sıra gelecektir. Çünkü biz bilimsel sosyalistiz.

Yurt ve Dünya Aboneleri Yenileniyor

İki aylık Araştırma, İnceleme, Tartışma Derg'miz YURT ve DÜNYA'nın Kasım 1979'da çıkan 18. sayısıyla üçüncü yıllığı tamamlanmış oluyor.

18. sayıyla birlikte sene başında abone olan okurlarımızın abone süreleri de sona eriyor. 1 Ocak 1980'de çıkacak 19. sayı Yurt ve Dünya için abonelerin yenilenmesi gerekmektedir.

Yeni yıl için abone makbuzları bütün Parti örgütlerine gönderildi. Parti örgütler'miz eski abonelerle ilişki kurarak aboneliklerin yenilenmesini sağlayacaklar ve yeni aboneler bularak abone sayımızın artmasına katkıda bulunacaklardır.

İki yıldır fiyat artırmayan YURT ve DÜNYA, kağıt, dizgi ve baskı fiyatlarıyla d'ğer giderlerdeki büyük artışları karşısında fiyat artırımına gitmek zorunda kaldı.

Fiyatı 50 liraya çıkarılan Yurt ve Dünya'nın yıllık abonesi de 250 lira olarak tesbit edildi.

Abone makbuzlarının dikkatle dolduru'ması ve hızla Genel Merkeze gönderilmesi, dergin'n abonelerimize zamanında ve aksamadan ulaştırılması iç'n gereklidir. Abone bedellerin'n «TİP Basın Bürosu, Hesap No: 330, TC Ziraat Bankası Çemberlitaş - İstanbul» hesabına Ziraat Bankası şubelerine yatırılması ve Genel Merkez'e bilgi verilmesi için örgütümüzün göstereceği titizlik de dergiye önemli katkılar sağlayacaktır.

ÇARK BAŞAK / Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gündüz MUTLUAY / 15 günde bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi Piyerloti Caddesi 21-3 Çemberlitaş, İSTANBUL Tel. 22 86 20 / Abone: Yıllık 60 TL. Avrupa abone: 12 DM / Basıldığı Yer: Kent Basımevi, Cağaloğlu . İSTANBUL / Cilt: Şema Mücellithanesi / Baskı Tarihi: 30 Kasım 1979